

4. oktober 2022

I medfør af § 37 stk. 1 i Forretningsordenen for Inatsisartut fremsætter jeg følgende spørgsmål til Naalakkersuisut.

Spørgsmål til Naalakkersuisut:

1. Kan Naalakkersuisut kort redegøre for, hvor mange særligt, socialpædagogiske væresteder der er på landsplan i henhold til §25, stk. 5 i Inatsisartutlov nr. 20 af 26. juni 2017 om støtte til børn?
2. Ifølge Inatsisartutlov nr. 20 af 26. juni 2017 om støtte til børn om støtte til børn kan Naalakkersuisut lave forskellige tiltag efter henvendelser fra kommunalbestyrelserne. Hvor mange nye og andre typer socialpædagogiske støtteforanstaltninger har Naalakkersuisut arbejdet med i de seneste 5 år?
 - a. Hvilke typer er der her tale om?
 - b. Hvor er disse etableret?
 - c. Hvilket fagligt indhold har disse?
 - d. Kan Naalakkersuisut redegøre for om disse nye typer af socialpædagogiske støtteforanstaltninger er begrundet i børnenes fysiske og psykiske handicap?
 - e. Er der tale om midlertidige eller permanente tilbudsordninger?
 - f. Hvad har Naalakkersuisut af planer for det fremtidige behov for nye, og særlige socialpædagogiske tilbud?
3. Hvor mange vordende forældre har været tilbudt støtteforanstaltninger før fødslen i de seneste 5 år?
 - a. Hvilket støtteforanstaltningstilbud er det mest dominerende?
 - i. Hvor omfattende og langvarigt er dette tilbud?
 - b. Hvilke metoder anvendes der i handleplanerne?
 - i. Tager disse metoder udgangspunkt i sproglige og kulturelle hensyn for de respektive familier?
4. Hvor mange har været tilknyttet et støtteforanstaltningstilbud efter fødslen i de seneste 5 år?
5. Hvilke faglige kompetencer besidder støtte- og kontaktpersonerne?
 - a. Har Naalakkersuisut planer om specificere krav til støtte- og kontaktpersonerne?
 - b. Hvilke muligheder har støtte- og kontaktpersonerne for kompetencegivende kurser, uddannelse og efteruddannelser?
6. Kan Naalakkersuisut oplyse andet af interesse for emnet?

(Medlem af Inatsisartut Anna Wangenheim, Demokrateerne)

Begrundelse

Inatsisartutlov nr. 20 af 26. juni 2017 om støtte til børn har til hensigt at sikre alle børn i landet får den bedst tænkelige start på livet samt at sikre trivsel i børn og unges hverdag. Vi ved dog desværre, at der fortsat er mange udfordringer relateret til børnenes mistrivsel.

Handikaptalsmanden, Børnetalsmanden og Ph.D-studier har endvidere vist, at efterlevelse af børnerettigheder fortsat er utilstrækkelige. Svangreomsorgen i Grønland har trange kår. Fødselsforberedelserne, MANU, har været ude af sin funktion i forbindelse med Corona-restriktionerne. Desuden er der ikke afsat flere penge eller ressourcer i sundhedsvæsenets regi til netop at styrke svangreomsorgen. Tværtimod ser, at der lukkes for fødesteder, og som konsekvens heraf har flere kvinder udtalt, at det afholder dem fra at få flere børn. Fødselstallet er nedadgående, arbejdsstyrken faldende. Det betyder, at vi i snarlig fremtid får endnu flere velfærdsudfordringer som en direkte konsekvens af en lavere arbejdsstyrke. Med tanke på en stigende andel af børn og unge, der bliver anbragt udenfor hjemmet, må og skal svangre- og familieomsorgen styrkes for at sikre en stærkere og sundere generation.

I henhold til §22, stk. 3 står der, at det er påkrævet at have særlige forudsætninger for at fungere som støtte- og kontaktperson. Mange af de mennesker jeg kender, der arbejder som støttepersoner er oftest ufaglærte. Det finder jeg betænkeligt og bekymrende. Børn med f.eks. diagnoser har brug for specialpædagogisk støtte for at trives. Her nytter det ikke, at støttes varetages af ufaglærte, som i nogle tilfælde selv har brug for støtte til at håndtere de specielle behov barnet har.

Hvis fremtidens generation af børn og unge med funktionsnedsættelser skal fungere og "udsluses" i arbejdsmarkedet er det altafgørende at have et fokus på, hvordan man sikrer de nødvendige kompetencer til at varetage børnenes specielle behov, og derved øge samfundets tolerance og inklusionsmuligheder.

Vi kender desværre også til familier, der har været nødsaget til at flytte til Danmark eller udlandet for at sikre den bedst tænkelige hjælp til deres børn, og deres muligheder for en fremtid i trivsel. Ivaaraq-sagen er også et klart eksempel på de manglende muligheder for specialiseret hjælp, de grønlandske familierne har i vores land. Jeg mener derfor, at viden om psykiske såvel som fysiske handikaps skal øges for at styrke den faglige indsats, og klæde arbejdstagerne på til at højne børn og unges trivsel.

Jeg ønsker svar på mine spørgsmål i løbet af 10 arbejdsdage.